

ni, nebo je rahlo posivelo, vendar se počasi spreminja v modro, prižgejo se prve zvezde. Čas je, da nekaj pojém.

Pripravim si ležišče in se toplo oblečem. Odidem iz bivaka in sedem na lesene stopnice. Na nebu je vse več zvezd, tudi v dolini so prižgali luči. Sedaj sedijo ob toplo zakurjeni peči in otroci z odprtimi usti poslušajo stare trentarske pravljice. Ah, tako je bilo nekoč! Tisoč misli je v glavi. Pogledujem naokrog, še zmeraj vidim obrise okoliških gora, misli se selijo v preteklost. Tam pod Javalcem trepetaj majhen ogenj, v bližini moža zrelih let v starinskih oblečilih in pošvedranih čevljih nabirata suhljad. Ob ognju sedi postaven mož, oblečen v dolg plašč, s klobukom na glavi. V ustih je pipa, v kateri je že zdavnaj dogorel tobak. Z roko si gladi sivo brado in zre po gorskih vršcih. Ja, tak je bil Kugyjev bivač. Tukaj pa je lična hišica, mehka postelja, odeje, bivač vreča. Še enkrat se ozrem po nebesnem svodu, polnem zvezd tihe jesenske noči. Vstanem in odidem v bivač ter se pripravim na noč. Moj dan je končan, želim si mirno noč in jutri lep dan.

LEPO ŠPIČJE

Predrami me svetloba, ki vztrajno prodira skozi majhno okence. Vstanem, pospravim posteljo, vzamem nahrbtnik in odidem pred bivač. Dan za bogove: kristalno čisto ozračje, bližnji in daljni vršci že žarijo v jutranjem soncu. Odpravim se proti Malemu Špičju, prečim kamnit ledenik in se vzpenjam. Pogledi tavajo po znanih gorah naokoli, občasno pa zdrsnejo v dolino, kjer se lesketa Soča. V čudovitem jutru hitro napredujem, malo gor, malo dol in že sem pri zadnjem vzponu. Na obojni strani je zemlja pomrzljena, tu in tam so ostanki snega. Daleč spodaj se pase trop kozorogov, povsem mirno in brezskrbno.

Še malo in sem na vrhu. Razgled je čudovit, daleč naokoli sama jasnina. Čas je za malico. Od nekeod priletijo kavke, moje zveste spremljevalke. Vržem jim nekaj koščkov kruha, ki ga v hipu pospravijo. Zdi se mi, da so zmeraj iste, zmeraj prijazne, nikoli vsiljive.

Počasi sestopam, sonce prijetno greje prisojna pobočja, nočna zmrzal je popustila in črna zemlja je ponekod prav nesramno spolzka. Stopam previdno, saj ne želim umazati hlač. S pogledom preletim dolino, jezero se lesketa v dopoldanskem soncu, zlati macesni pa stražijo to prelesto dolino, ki je ni enake pod soncem. Brez težav sestopim preko edinih varoval na tej poti – za manj izurjene močuhe ne bi bilo odveč nekaj metrov žice na zgornjem delu.

Bližje ko sem dolini, lepše je vse. Zlatorumeni macesni, porjavele trave, bele skale, modro nebo in smaragdno-zelena jezera. V bližini naletim na debelušna svizca; ko me opazita – oster žvižg in umik v luknjo. Veliko jih je po dolini, nekateri so prav blizu poti. Macesnov je vse več, v lahнем vetru odpadajo zlate iglice. Bodo še dolgo zdržali v teh lepah barvah? Napravim nekaj posnetkov.

Bližam se koči. V bližini poseda nekaj ljudi. Kot eden ne morejo prehaliti lepega dne in vsem pritrujem; kaj pa naj drugega: »Res je lep dan.« Odidem do jezera in

sedem na skalo. Rad bi bil sam. Nekaj dolgih minut zrem preko jezera, preko macesnov in skal po dolini navzgor. Je še kje lepše?

TEŽKI SIVI OBLAKI

V dolini Lopučnice pogledi vabijo na Velika vrata, ampak nameravam na Komno, zato se odpravim v to smer. Od jugozahoda zapiha in ko pridem do velike table z napisom Triglavski narodni park, opazim za Bogatinom velike, težke sive oblake. Misel na prenočevanje na Komni opustim in zavijem Pod kalom proti Poljanci. Sredi lepe doline se napotim za kačipotom proti Oslovi škrbini. Sonce kljub grozečim oblakom še vedno prijetno greje in hitro se vzpenjam po ne prestrmi poti. Na vrhu se ustavim in si ogledam ta svet Lepe Komne. Sestopim proti Planini Za Skalo. Zopet sem v senci in hladno postaja.

Še pred nekaj urami čudovit dan se je prevesil v mračno popoldne, kot je mračna dolina Za Bajerjem. V tem jesenskem času pa je prav pusta. Kmalu sem na opuščeni planini. Ne vem zakaj, ampak tukaj se zmeraj nelagodno počutim. Objekti so obnovljeni, ampak vse deluje zapuščeno, mrtvo, skoraj shrljivo. To ni kraj, kjer bi dolgo postaval. Pot me vodi v desno in nekoliko navzgor, zatem se prične zlagoma spuščati. Menda jo uporabljajo le še lovci. Pod nogami je polno odpadlega listja. Čez čas ugotovim, da sem že precej nizko in Vas na Skali, ki je pravzaprav ni, se vse bolj bliža. Nekako pazim, da ne bi prišel prenizko in bi se moral potem vračati nazaj k avtomobilu. Na križišču stopim na stezo, ki se nekoliko povzpne in kmalu pridem do ceste. Od tu do avtomobila je le še korak.

Kmalu sem v dolini – in že razmišljam, kam se bom podal naslednjič, ko se iz sivega oblačnega neba ulije dež.

Ostati živ...

ALEŠ TACER

Med razbitim
skalovjem
iščem
poti.

Veter,
ki se zaganja
iz globin,
mi razkriva
ogromne opasti,
viseče z vršnih
piramid.

Z nečloveško močjo
zapičim cepin
v gorski masiv:
ne, ne dam se,
ostati moram živ!